



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

# NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

*IV. ÚS 310/08-29*

*Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Eudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza o sťažnosti JUDr. I. T., V., zastúpenej advokátom JUDr. V. N., V., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2567/99 a jeho uznesením z 3. decembra 2007 v časti výroku o trovách konania takto*

## **rozhodol:**

*Sťažnosti JUDr. I. T. nevyhovuje.*

## **Odôvodnenie:**

### **I.**

*Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2008 doručená sťažnosť JUDr. I. T., V. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. N., V., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46*

*ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2567/99 a jeho rozhodnutím z 3. decembra 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17. marca 2008.*

*Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:*

*«Sťažovateľka ako súdna exekútorka vykonávala exekúciu sp zn. EX 410/1999, v prospech oprávneného L. s. r. o., IČO:..., so sídlom V., od 05. 01. 2005 so sídlom L., zast. JUDr. J. Š., advokát, V., proti povinnému RSDr. J. H., s miestom podnikania L., na základe exekučného titulu - uznesenie č. 14 C 494/98 zo dňa 19. 04. 1999 vydaného Okresným súdom Levice a poverenia na vykonanie exekúcie č. 5402\*005452 zo dňa 19. 10. 1999 vydaného Okresným súdom Levice, sp. zn. Er 2567/99, pre vymoženie 221.442,- Sk s prísl. Exekučné konanie začalo dňa 28. 09. 1999, kedy bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie.*

*V priebehu exekučného konania bolo zistené, že povinný nie je schopný svoje záväzky splatiť a jeho majetok nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Toto zistenie bolo oznámené oprávnenému.*

*Dňa 04. 10. 2004 doručil sťažovateľke (vtedy zastúpenej súdnou exekútorkou JUDr. A. S., so sídlom L.) oprávnený podanie, z obsahu ktorého bolo zjavné, že ide o návrh na zastavenie exekúcie. Toto podanie bolo postúpené exekučnému súdu na rozhodnutie a súčasne si sťažovateľka uplatnila trovy exekúcie, ktoré požadovala uhradiť od oprávneného, vzhľadom na zistenú nemajetnosť povinného a to vo výške 29.194,30 Sk vrátane dane z pridanej hodnoty. Toto podanie bolo exekučnému súdu doručené dňa 22. 10. 2004 ako balík, pretože prílohou podania bol celý exekučný spis EX 410/99 čl. 1 až 268 (dátum prevzatia bol potvrdený telefonicky pracovníčkou exekučného oddelenia p. M.). ...*

*Dňa 28. 01. 2008 po vyše troch rokoch a cca 4 mesiacoch od doručenia žiadosti o rozhodnutie o trovách exekúcie jej bolo doručené rozhodnutie exekučného súdu Er 2567/99-17 zo dňa 03. 12. 2007, ktorým súd exekúciu zastavil a zaviazal povinného zaplatiť jej trovy exekúcie vo výške 22.999,- Sk, pričom súd nepriznal sťažovateľke*

*uplatnenú daň z pridanej hodnoty napriek tomu, že preukázala, že je platiteľom dane od 06. 12. 1996 a priložila osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty, z čoho je nesporné, že uplatnenú daň z pridanej hodnoty bude musieť zaplatiť a v rozpore s ustálenou súdnou praxou, ktorá bola následne zakotvená aj v Exekučnom poriadku a to novelou zákona č. 32/2002, ktorý nadobudol účinnosť 01. 02. 2002 konkrétne ust. § 203 ods. 2 podľa ktorého, ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený...*

*Exekučný súd exekúciu podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. c) zastavil, avšak k povinnosti uhradiť trovy exekúcie sťažovateľke zaviazal povinného, o ktorom je preukázané, že tieto trovy nikdy nezaplatí a ani ich nie je možné od neho vymôcť, pretože nemá ani toľko majetku, aby z neho bolo možné uspokojiť trovy exekúcie. V časti uplatnenej dane z pridanej hodnoty túto sťažovateľke nepriznal vôbec a to ani na odmenu ani na náhrady t. j. hotové výdavky, náhradu za stratu času atď. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že „nemožno priznať iné trovy ako tie, ktoré sú upravené vo vyhl. č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, ktoré však DPH neumožňuje priznať.“ ...*

*Sťažovateľka tvrdí, že postupom súdu a výrokmi o trovách exekúcie v rozhodnutí Okresného súdu Levice č. Er 2567/99 zo dňa 03. 12. 2007, ktorým súd v neprimerane dlhom čase a to až po vyše troch rokoch rozhodol o trovách exekúcie, ktoré ona vynaložila zo svojich prostriedkov v snahe vykonať zákonným spôsobom to, o čom rozhodol nezávislý súd, pričom očakávala, že k tejto povinnosti bude zaviazaný oprávnený, keďže povinný jej tieto trovy nemá z čoho zaplatiť, pretože v exekučnom konaní, ktoré proti nemu vykonávala bolo dostatočne preukázané, že povinný nemá ani toľko majetku, ktorý by postačil na uspokojenie trov exekúcie, nemajetnosť povinného nijakým spôsobom nezavinila, ani ju nemohla predvídať a ani nie je schopná ovplyvniť majetkové pomery povinného a vylepšiť mu ich, ako aj tým, že jej súd napriek tomu, že preukázala, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty uplatnenú daň z pridanej hodnoty nepriznal, hoci ona je podľa zákona o dani z pridanej hodnoty povinná túto daň odvieť teda zaplatiť, boli porušené jej základné práva vyplývajúce z čl. 1 ods. 1 ústavy, z čl. 20 ods. 1 ústavy, z čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to právo na ochranu majetku na právo na pokojné užívanie majetku, z čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj z čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1*

*dohovoru právo na súdnu ochranu, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a právo na spravodlivý súdny proces.*

*Porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy v časti nepriznanej dane z pridanej hodnoty na trovy exekúcie opiera najmä o nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 31/04, v ktorom ústavný súd vyslovil, že k porušeniu týchto práv iného exekútora po zastavení exekúcie došlo tým, že všeobecný súd mu nepriznal náhradu trov konania po zastavení exekúcie v celom rozsahu vrátane dane z dane z pridanej hodnoty, pričom súdny exekútor je povinný podľa zákona o dani z pridanej hodnoty túto zaplatiť. Exekučný súd sa v prípade sťažovateľky uspokojil len s ustanoveniami vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov a zákon o dani z pridanej hodnoty neaplikoval.*

*Ďalšie porušenie svojho práva podľa čl. 20 ods. 1 ako aj podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy vidí v tom, že súd napriek deklarovanej nemajetnosti povinného nezaviazal oprávneného, aby jej trovy exekúcie zaplatil, ale práve povinného, u ktorého je isté, že jej trovy exekúcie nezaplatí, pretože nemá žiadny majetok. Mzda, ktorú poberá je vo výške minimálnej mzdy a vykonávajú sa z nej zrážky v prospech skôr nariadených exekúcií, ktoré sú v takom rozsahu, že oprávnení nemajú šancu byť uspokojení (na to by povinný potreboval niekoľko životov...). Na exekúciu, ktorú pre oprávneného vykonávala, vynaložila svoje vlastné prostriedky, ktoré jej nikdy nikto nezaplatí, t. j. nikdy sa jej nevrátia. Exekučný súd zamietol návrh sťažovateľky, aby jej trovy exekúcie uhradil oprávnený, pretože ustálil, že oprávnený nemohol ani pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie, nakoľko exekučným titulom bol schválený zmier, v ktorom povinný dlh uznal čo do výšky a právneho základu a bol ochotný ho uhradiť, čo nepovažuje za presvedčivý a relevantný dôvod a takéto odôvodnenie podľa sťažovateľky nedáva jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na zamietnutie ňou uplatneného nároku trov exekúcie voči oprávnenému. ...*

*V časti porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka tvrdí, že toto jej právo bolo porušené tým, že o jej trovách súd rozhodoval 3 roky a cca 2 mesiace, pričom boli súdu predložené všetky listiny potrebné pre*

*posúdenie nároku sťažovateľky ako aj originál celého exekučného spisu, pričom v danom prípade nešlo o komplikované dokazovanie, zložitú právnu kvalifikáciu či iné skutočnosti, ktoré by mohli nepriaznivo vplyvať na dĺžku trvania súdneho konania. V súvislosti s porušením tohto základného práva poukazuje na nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 124/05 ako aj na IV. ÚS 139/07.»*

*Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:*

*„1) Okresný súd Levice uznesením č. Er 2567/99 zo dňa 03. 12. 2007 v časti výrokov o trovách konania a svojim postupom porušil právo JUDr. I. T. na právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

*2) Uznesenie Okresného súdu Levice č. Er 2567/99 zo dňa 03. 12. 2007 v časti výrokov o trovách konania sa zrušuje a vec sa v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.*

*3) Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 30.000,- Sk, ktoré jej je Okresný súd Levice povinný zaplatiť v lehote dvoch mesiacov od doručenia nálezu.*

*4) Okresný súd Levice je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia advokátovi sťažovateľky do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“*

*Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí a v časti, v ktorej namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ju prijal na ďalšie konanie.*

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie sťažovateľka aj okresný súd na výzvu ústavného súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Pretože ústavný súd dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania upustil.

Okresný súd sa k prijatej sťažnosti vyjadril takto:

„Na Okresnom súde Levice prebiehalo exekučné konanie oprávneného: L., s. r. o., V., IČO..., proti povinnému: RSDr. J. H., nar..., bytom L., o vymoženie pohľadávky v sume 221.442,- Sk s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je vykonateľné uznesenie vydané Okresným súdom Levice pod č. k. 14 C 494/98-21 zo dňa 19. 4. 1999, ktorým súd schválil medzi účastníkmi uzavretý súdny zmier.

Podaním zo dňa 11. 10. 2004 postúpila súdna exekútorka návrh oprávneného na zastavenie exekúcie a zároveň súdu predložila špecifikáciu uplatňovaných trov exekúcie v sume 29.194,30,- Sk spolu s 19 % DPH.

Okresný súd Levice uznesením č. k. Er 2567/99-17 zo dňa 3. 12. 2007 predmetnú exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. c) zák. č. 233/1995 Z. z., teda z dôvodu, že oprávnený podaním zo dňa 30. 9. 2004 navrhol jej zastavenie.

Súd predmetným uznesením zaviazal povinného zaplatiť súdnej exekútorke trovy exekúcie v sume 22.999,- Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia, pričom zamietol návrh exekútorke vo zvyšnej časti uplatnených trov exekúcie ako aj jej návrh, aby povinnosť nahradiť trovy exekúcie súd uložil oprávnenému.

Svoje rozhodnutie v časti týkajúcej sa trov exekúcie odôvodnil tým, že podľa § 203 Exekučného poriadku, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súď však uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku, a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. S poukazom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, že zamietol návrh exekútorke, aby oprávnený hradil trovy exekúcie. Svoje rozhodnutie odôvodnil skutočnosťou, že oprávnený nemohol ani pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie, nakoľko exekučným titulom bol v konaní schválený zmier, v ktorom povinný dlh uznal čo do výšky a právneho základu a bol ochotný ho uhradiť.

*Trovy právneho zastúpenia v exekúcií ako aj daň z pridanej hodnoty nepriznal z dôvodu, že iné trovy ako tie, ktoré sú upravené vo vyhláske č. 288/1995 Z. z. nie je možné priznať. Vo zvyšnej časti trov exekúcie súd návrh exekútorky zamietol, pretože ich považoval za neúčelné, resp. súd ich nemôže priznávať v súlade s ustanoveniami zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok).“*

## **II.**

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústava ochranu ústavnosti rozdeľuje, pokiaľ ide o základné práva a slobody, medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Vychádza pritom z princípu subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

*Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.*

*Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.*

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

*Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných zákonov.*

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04).

Ústavný súd však poznamenáva, že samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv garantovaných v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v čl. 1 dodatkového protokolu v súvislosti s označeným rozhodnutím okresného súdu tým, že okresný súd zaviazal na úhradu trov exekúcie povinného a nesúhlasí s rozsahom priznaných trov a s tým, že jej okresný súd nepriznal daň z pridanej hodnoty, ktorou je platiteľkou, odvolávajúc sa na rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 179/06.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv označeným rozhodnutím okresného súdu, ktorý v súlade s § 57 ods. 1 písm. c) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) zastavil exekúciu a zaviazal povinného zaplatiť trovy exekúcie v rozsahu a spôsobom, ktorým malo dôjsť k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky.

Svoje právo dovolávať sa ochrany na ústavnom súde odvodzuje sťažovateľka z poučenia uznesenia okresného súdu č. k. Er 2567/99-17, Ex 410/99 z 3. decembra 2007, podľa ktorého proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Novela Exekučného poriadku, a to zákon č. 341/2005 Z. z., pritom s účinnosťou od 1. septembra 2005 ustanovila v § 58 ods. 5 Exekučného poriadku prípustnosť odvolania proti výroku o trovách konania, a tá istá novela v § 196 ustanovila, že ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty. Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku sa konania začaté pred účinnosťou tejto novely dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, s výnimkou odseku 2 citovaného ustanovenia, podľa ktorého sa ustanovenia citované v tomto odseku vrátane § 58 ods. 5 použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Znamená to, že sťažovateľka mala v čase doručenia svojej sťažnosti účinný právny prostriedok v systéme všeobecných súdov, ktorý nevyužila. Táto skutočnosť vyplynula najmä z obsahu spisu, ktorý si ústavný súd vyžiadal, a z vyjadrenia predsedu okresného súdu. Nevyužitie týchto prostriedkov však nezakladá právomoc ústavného súdu, naopak, vylučuje, aby ústavný súd sťažnosti sťažovateľky vyhovel. Podľa názoru ústavného súdu podľa § 58 ods. 5 v znení účinnom od 1. septembra 2005 v spojení s § 238 ods. 2 Exekučného poriadku sťažovateľka mohla a mala podať proti výroku o trovách exekúcie v uznesení č. k. Er 2567/99-17, Ex 410/99 z 3. decembra 1999 odvolanie, a to aj napriek nesprávnemu poučeniu.

Postup účastníkov konania v dôsledku nesprávneho poučenia obsahuje Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“). Podľa § 204 ods. 2 OSP odvolanie možno podať až do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia, ktoré obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné. Sťažovateľka síce doručila sťažnosť ústavnému súdu rešpektujúc lehotu ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, avšak nevyužila možnosť podľa § 204 ods. 2 OSP v spojení s § 58 ods. 5 a § 238 ods. 2 Exekučného poriadku, a preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd požiadavke sťažovateľky na vyslovenie porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu sp. zn. Er 2567/99 a jeho uznesením z 3. decembra 2007 v časti výroku o trovách konania nevyhovel.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2009